

Nr 207.

Av herr **Svensson** i Vä m. fl., om ändring av gällande grunder för statsbidrag till vägunderhåll och vinterväghållning å enskilda vägar.

Enligt gällande bestämmelser utgår statsbidrag dels till byggande av enskilda vägar (byggnadsbidrag) och dels till vägunderhåll och vinterväghållning å enskilda vägar (underhållsbidrag). Som villkor för erhållande av underhållsbidrag stadgas bland annat, att vägen skall befaras av andra än väghållare i större omfattning eller på sådant sätt, att underhållet därigenom avsevärt försvåras. Vägen skall vidare vara av väsentlig betydelse för en bygds befolkning och underhållet på grund av vägens längd eller annan omständighet vara synnerligen betungande för väghållarna.

Det framgår icke fullt tydligt av bestämmelsernas formulering, huruvida enstaka gårdar äro berättigade att erhålla underhållsbidrag för utfartsväg till allmän väg. Tolkningen har emellertid varit den, att en hel by eller flera gårdar måste begagna sig av samma utfartsväg för att bidrag skall kunna utgå. Många avsides liggande gårdar, särskilt i skogsbygderna, kunna av denna anledning icke komma i åtnjutande av en välbehöflig hjälp till väghållningen. En utvidgning av gällande bestämmelser och tillämpad praxis angående underhållsbidrag att gälla också enstaka gårdar är ur många synpunkter befogad.

Farbara och året runt framkomliga vägar äro av utomordentlig betydelse för landsbygdens folk. Vägar till alla svenska hem utgöra ett eftersträfvansvärt mål, som måste fullföljas med statsmakternas hjälp. Avsaknaden av körbara vägar kan vid plötsliga sjukdoms- och olycksfall få katastrofala följder. Utfartsvägar äro nödvändiga för snabba förbindelser med läkare och lasarett. Men också för trevnaden överhuvud taget äro vägar till grannar och närmaste samhälle ofrånkomliga.

Det är väl bekant, att avflyttningen varit särskilt stark i våra skogsbygder. En av de främsta orsakerna har varit dåliga vägar eller frånvaron av ordentliga vägar. En ytterligare avfolkning av skogsbygderna innebär ett allvarligt hot både mot vår nuvarande avverkningspolitik och ännu mer mot den framtida skogsvården. Det är visserligen sant, att denna befolkning är förnöjsam och van vid ett strävsamt liv. Men även den måste få del av en högre levnadsstandard och de sociala förmåner samhället skänker sina övriga medborgare. Man har också kunnat konstatera, att ungdomen flyttar från de väglösa bygderna, trots att arbetstillfällena ingalunda saknats. Endast en

genomgripande förändring, först och främst bättre vägar men också telefon, elektriskt ljus och en ordnad postgång, kan förmå den befolkning att stanna kvar, som är oundgängligen nödvändig.

Under krisåren ha de enskilda vägarna, till vilka inga bidrag till underhållet utgå, tagits i anspråk för stora vedtransporter. För att få fram veden också från avlägsna platser har man begagnat vägarna upp till de avsides liggande gårdarna. Vägarna ha härigenom blivit sönderkörda, vilket förorsakat extra kostnader och extra arbete. Den så att säga allmänna användning av dessa enskilda vägar, som faktiskt ägt rum, motiverar en något frikostigare tillämpning av gällande bestämmelser för underhållsbidrag. Många och vägande skäl tala sålunda för att även enstaka gårdar bliva berättigade att erhålla bidrag till underhållet av sina utfartsvägar.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av gällande bestämmelser angående statsbidrag till vägunderhåll och vinterväghållning å enskilda vägar, att dylikt bidrag skall kunna utgå även när fråga är om enstaka gårdar.

Stockholm den 23 januari 1945.

Gustaf Svensson
i Vä.

Ivar Johansson
i Mysinge.

J. V. Pettersson
i Norregård.

Arvid Jonsson
i Skedsbygd.

Hj. R. Nilson
i Spånstad.

E. Pettersson
i Ersbacken.

Robert L. Jansson
i Aspeboda.

I. Pettersson
i Rosta.